BİYOGRAFİ

TEK BAŞINA

ROALD DAHL

Çeviren: Lale Akalın

1. BASKI

CAN ÇOCUK

Bu tanıtım kopyası Can Çocuk okurları için özel olarak hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

TEK BAŞINA

ROALD DAHL

Çeviren: Lale Akalın

1. Basım: 2000 adet, Temmuz 2011
ISBN: 978-975-07-1342-2
Going Solo, Roald Dahl
Roald Dahl Nominee Limited, 1986
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2011
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcak Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Koordinatörü: **İpek Gür**
Editör: **Ebru Akkaş Kuseyri**
Kapak ve İç Tasarım: **Gözde Bitir S.**
Uygulama ve Dizgi: **Güldal Yurtoğlu**
Baskı ve Cilt: **Türkmenler Matbaası**

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret, ve Sanayi LTD. ŞTİ.
Hayriye Cad. No:2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 • Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com • cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

.....

Roald Dahl'la ilgili bilinmesi gereken güzel öykülerinden başka şeyler de var...
Bu kitap için yazara ödenen telif ücretinin %10'unun* Roald Dahl yardım kurumlarının çalışmalarına katkı için harcandığını biliyor muydunuz?
Roald Dahl Vakfı, Birleşik Krallık çapında epilepsi, kan bozuklukları ve sonradan olma beyin hasarlarından mustarip çocukların bakımından sorumlu uzman pediyatrik Roald Dahl hemşirelerine destek oluyor. Ayrıca beyin özrü, kan bozuklukları, okuma-yazma sorunları olan gençlere ve çocuklara –bu sorunlar Roald Dahl için hayatı boyunca önemli olmuştu– Birleşik Krallık hastaneleri ve hayır kurumlarının yanı sıra bizzat bu çocuklara ve ailelerine yaptığı bağışlar yoluyla fiili yardımlarda bulunuyor.
Londra'nın hemen dışındaki Great Missenden'de kurulan Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi, bir zamanlar Roald Dahl'ın yaşadığı ve kitaplarını yazdığı Buckinghamshire Köyü'ndedir. Müzenin merkezinde, çocuklarda okuma-yazma sevgisi oluşturmak maksadıyla kurulmuş, Roald Dahl'ın yazdığı mektup ve müsveddelerden oluşan benzersiz bir arşiv bulunur. Müze iki adet keyifli biyografik serginin yanı sıra interaktif bir Öykü Merkezi'ne de ev sahipliği yapar. Bu müze, ailelerin ve öğretmenlerle öğrencilerinin, okuma-yazmanın ve yaratıcılığın heyecanlı dünyasını keşfedeceği özel bir yerdir.

www.roalddahlfoundation.org

www.roalddahlmuseum.org

Roald Dahl Vakfı (RDV), 1004230 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Müzesi ve Öykü Merkezi (RDMÖM), 1085853 numarasıyla tescillenmiş bir yardım kurumudur. Roald Dahl Yardım Vakfı, RDV'nin ve RDMÖM'nin çalışmalarını desteklemek amacıyla yeni kurulmuş bir yardım kurumudur.

*Bağışlanan teliflerden komisyon düşülmüştür.

THE ROALD DAHL MUSEUM AND STORY CENTRE

THE ROALD DAHL FOUNDATION

THE ROALD DAHL MUSEUM AND STORY CENTRE

Roald Dahl ile ilgili ayrıntılı
bilgi için
www.roalddahl.com

İçindekiler

Uzaklara Yolculuk, 11
Darüsselam, 39
Simba, 52
Yeşil Mamba, 68
Savaş Başlıyor, 82
Mwanumwezilerden Mdişo, 104
Uçuş Eğitimi, 118
Canımı Kurtarıyorum, 140
Düşman Uçağı ile İlk Karşılama, 172
Cephane Gemisi, 200
Atina Çarpışması - 20 Nisan, 207
Sondan Bir Önceki Gün, 219
Argos Fiyaskosu, 246
Filistin ve Suriye, 263
Eve Dönüş, 283

Hayat bir sürü küçük olay ve az sayıda büyük olayın toplamıdır. Bu yüzden bir özyaşam öyküsü, can sıkıcı olmayı göze almıyorsa son derece seçici olmalı, insanın hayatındaki önemsiz olayları bir kenara atarak hafızada canlı kalmış olan olaylar üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Bu kitabın ilk bölümündeki kişisel öyküm, daha önce yazmış olduğum *Küçük Adam Büyürken*'de kaldığı yerden devam ediyor. Bu bölümde, ilk işim nedeniyle Doğu Afrika'ya gitmekteyim. Ama Afrika'da bile olsa, hiçbir işin her anı büyüleyici olamayacağından elimden geldiğince seçici davrandım ve yalnızca unutulmaz saydığım olayları yazıya döktüm.

Kitabın, İkinci Dünya Savaşı'nda İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri (İKHK)[1] mensubu olarak uçtuğum süreyi kapsayan ikinci bölümünde, olayların kimini seçmek, kimini dışarıda bırakmak gerekmiyordu çünkü bu dönemin her anı, en azından benim için tam anlamıyla büyüleyiciydi.

R.D.

[1] İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri (İKHK): İngilizcede RAF olarak kısaltılarak kullanılan ifadenin açılımı: Royal Air Force. (Ç.N.)

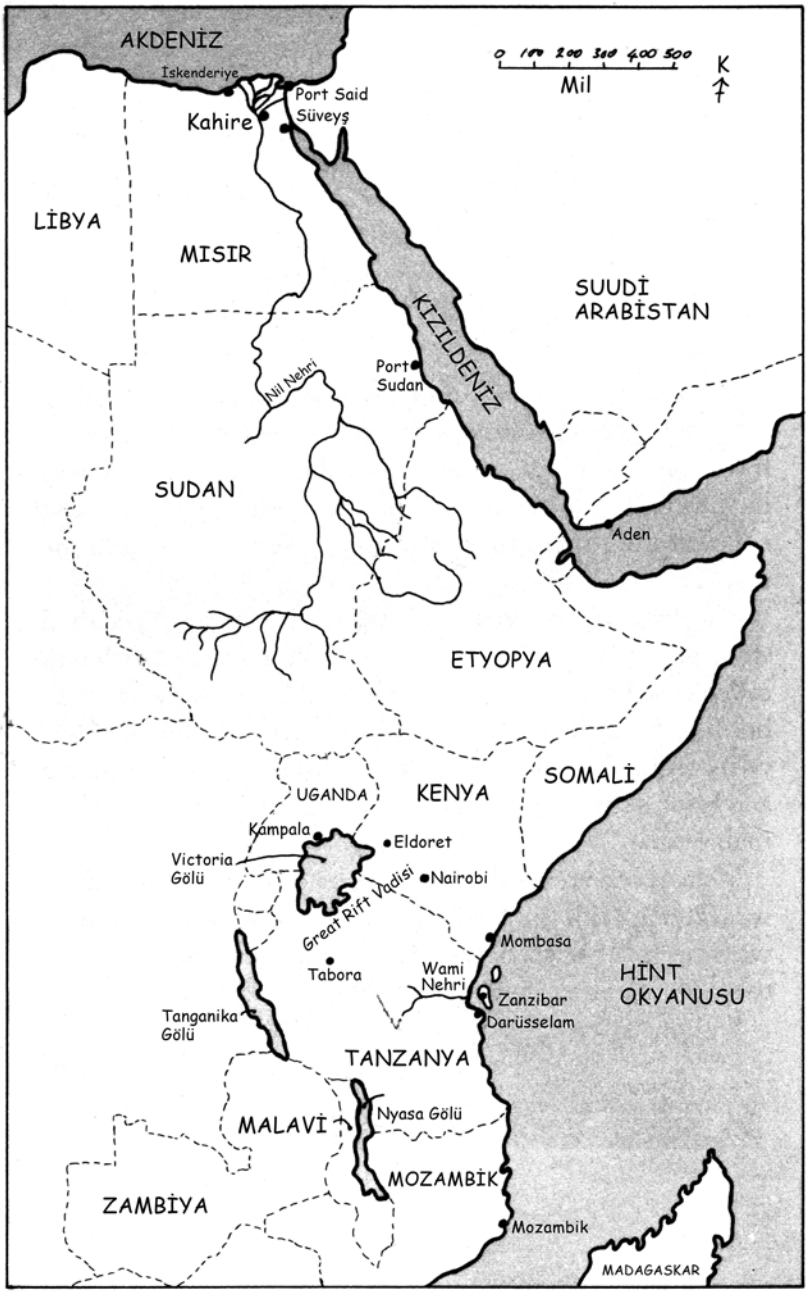
AKDENİZ
İskenderiye
Port Said
Süveyş
Kahire
0 100 200 300 400 500
Mil
K
LİBYA
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
KIZILDENİZ
Port Sudan
Nil Nehri
SUDAN
Aden
ETYOPYA
SOMALİ
UGANDA
KENYA
Kampala
Eldoret
Victoria Gölü
Nairobi
Great Rift Vadisi
Mombasa
Tabora
Wami Nehri
Zanzibar
Darüsselam
HİNT OKYANUSU
Tanganika Gölü
TANZANYA
MALAVİ
Nyasa Gölü
MOZAMBİK
ZAMBİYA
Mozambik
MADAGASKAR

UZAKLARA YOLCULUK

1938 sonbaharında beni İngiltere'den Afrika'ya taşıyan geminin adı *SS Mantola*'ydı. Boyaları soyulmakta olan eski bir küveti andıran, yüksek, tek bacalı ve yemek masasının üzerindeki çay fincanlarını tabaklarında şangırdatacak kadar sarsıntılı bir motoru olan 9 bin tonluk bir gemiydi bu.

Londra Limanından Mombasa'ya kadar yolculuk iki hafta sürecekti ve yol üstünde de Marsilya'ya, Malta'ya, Port Said'e, Süveyş'e, Port Sudan'a ve Aden'e de uğrayacaktık. Şimdilerde Mombasa'ya birkaç saat içinde uçabiliyorsunuz ve yol üstünde hiçbir yerde de durmuyorsunuz. Artık hiçbir şey hayret verici değil. Ama 1938'de böyle bir yolculuk aşama aşamaydı. Doğu Afrika ise yurdumdan çok uzaklardaydı. Shell şirketiyle yaptığım sözleşme orada kesintisiz üç yıl kalmayı şart koşuyordu. Evden ayrıldığımda yirmi iki

yaşındaydım. Aileme yeniden kavuştuğumdaysa yirmi beşimdeydim.

O yolculukla ilgili olarak son derece net hatırladığım şey, gemideki yolcuların olağanüstü tavırlarıydı. Bütün hayatını Britanya İmparatorluğunun uzak köşelerinde geçiren imparatorluk kurucusu o garip İngiliz yurttaşı soyuna daha önce hiç rastlamamıştım. 1930'larda Britanya İmparatorluğu'nun hâlâ büyük ölçüde Britanya İmparatorluğu olduğunu lütfen unutmayın. Bu imparatorluğun hâlâ devam etmesini sağlayanlar da çoğunuzun hayatınızda hiç rastlamamış olduğunuz ve hiç de rastlamayacağınız türden insanlardı. Bu nadir bulunur canlı türü henüz yeryüzünün ormanlarında ve tepelerinde dolaşmaktayken onlara kısa da olsa bir göz atabilmiş olduğum için kendimi şanslı kabul ediyorum çünkü soyları bugün tamamen tükenmiş durumda. İngiliz'den daha İngiliz, İskoçyalı'dan daha İskoç olan bu insanlar, rastlayıp rastlayacağım en çılgın kişilerdi. Bir kere, kendilerine özgü bir dil konuşuyorlardı. Eğer Doğu Afrika'da çalışıyorlarsa cümlelerine Swahili dilinden sözcükler serpiştirirlerdi; Hindistan'da yaşıyorlarsa bütün Hint lehçeleri birbiriyle karışmış olurdu. Bunun yanında, bütün bu insanlar arasında gelişmiş görünen bir sözcük dağarcığı da vardı. Örneğin akşam içkisine her zaman *güneş batıran* denirdi. Günün herhangi başka bir saatinde içilen

içki ise mutlaka *çota peg*[1] ismini alırdı. Beylerin eşlerinden *memsahib* olarak bahsedilirdi. Bir şeye bakmak, *şufti*[2] yapmak olarak ifade edilirdi. Bununla bağlantılı olarak, İKHK/Ortadoğu argosunda, son dünya savaşındaki keşif uçakları *şufti* uçurtması oluvermişti. Kalitesiz bir şey *şenzi*[3] oluyordu. Öğle yemeğine *tiffin*[4] deniyordu vb. İmparatorluk kurucularının jargonu bir sözlüğü doldururdu. Yani benim gibi taşrada yetişmiş, geleneksel bir delikanlı için bu bir grup güçlü kuvvetli, bronz, hevesli adamın ve onların zayıf, aydınlık yüzlü, küçük karılarının ortasına birdenbire düşmüş olmak harikulade bir şeydi. Onların en sevdiğim yanlarıysa egzantriklikleriydi.

Öyle anlaşılıyor ki İngilizler, insanı ter içinde bırakan berbat bir iklimde, yabancılarla birlikte yıllarca yaşayınca, akıl sağlıklarını ancak hafifçe çatlak olmaya rıza gösterirlerse koruyabileceklerini düşünmüşler sanki. İngiltere'de hiçbir zaman anlayış görmeyecek olan tuhaf alışkanlıklar edinmişler. Öte yandan, gözlerden uzak Afrika'da ya da Seylan'da veya Hindistan'da ya da Federal Malaya Devletleri'nde istedikle-

---

1 *Çota peg:* İngilizce yazımı Chota peg olan bu ifade Anglo-Hint kültüründe, gençlerin içtiği alkollü içecek, özellikle viski-soda ya da konyak-soda anlamına geliyor. (Ç.N.)

2 *Şufti* yapmak: Çevreyi hızla kolaçan etmek anlamında askerler arasında kullanılan argo bir sözcük.(Ç.N.)

3 *Şenzi:* Swahili dilinde "vahşi" (Ç.N.)

4 *Tiffin:* Öğle yemeği anlamında İngilizce argo bir sözcük. (Ç.N.)

rini yapabiliyorlardı. *SS Mantola* gemisinde, herkesin beyninde kendine göre küçük bir kurtçuk vardı ve benim açımdan bu, sanki yolculuk boyunca hiç ara vermeden sürüp giden bir pandomim seyretmek gibi bir şeydi. Bu komedyenlerden birkaçını size anlatayım.

Kamaramı Pencap'daki bir pamuklu bez fabrikasının yöneticisi olan bir beyle paylaşıyordum. Adamın adı U.N. Savory[1] idi ve adamın sandığının üzerinde adının bu şekilde yazılmış olduğunu görünce gözlerime inanamamıştım. Ranzadaki üst yatak benimdi. Yastığıma başımı koyunca lombozdan bakıp cankurtaran sandallarının bulunduğu güverteyi, onun ötesinde de masmavi okyanusu görebiliyordum. Denizde geçen dördüncü sabahımızda, tesadüfen erken kalkmıştım. Ranzamda yatmış, tembel tembel lombozdan bakıp tam altımda yatmakta olan U.N. Savory'nin hafif yollu horultularını dinliyordum. Birden çırılçıplak, ormandaki bir maymun kadar çıplak bir adam lombozun önünden hızla gelip geçti ve gözden kayboldu! Tam bir sessizlik içinde gelip geçmişti. Ben de yattığım yerde, belki de bir hayal, bir düş, hatta çıplak bir hayalet gördüğümü düşünerek merak içinde yatıyordum.

Bir kaç dakika sonra çıplak görüntü tekrar geçti. Bu sefer, hızla dikilip oturdum. Şafak vaktinin, yaprak-

[1] *Savory: İngilizcede, lezzetli, iştah açıcı ve saygıdeğer anlamlarına geliyor. (Ç.N.)*

la bile örtülmemiş bu hayaletine daha iyi bakmak istiyordum. Bu yüzden ranzamın ayaklarının dibine doğru süzüldüm ve başımı lombozdan dışarı doğru uzattım. Cankurtaran sandalları güvertesi bomboştu. Akdeniz sakin ve masmaviydi. Pırıl pırıl sarı bir güneş, ufuk çizgisini henüz geçiyordu. Güverte öylesine boş ve sessizdi ki gerçekten bir hayal, belki de daha önceki bir seferde gemiden denize düşmüş olan ve şimdi artık sonsuz hayatını dalgaların üzerinde koşuşarak ve kayıp gemisine tırmanarak geçiren bir yolcunun hayaletini görmüş olamaz mıyım diye ciddi ciddi düşünmeye başladım.

Birdenbire, küçük dikizleme deliğimden, güvertenin en uzak ucunda bir hareket tespit ettim. Derken çıplak bir beden göründü. Ama bu bir hayalet değildi. Fazlasıyla kanlı canlı bir bedendi ve adam cankurtaran sandallarının ve pervanelerinin arasından güvertede hızla ilerleyip bana doğru dörtnala koşarken hiçbir gürültü yapmıyordu. Kısa boylu ve tıknazdı ve çıplaklığı içinde hafif göbekliydi. Yüzünde kocaman, kapkara bir bıyığı vardı. Benden 20-22 metre kadar ilerideyken lombozdan dışarı fırlamış aptal kafamı fark etti ve bana doğru el sallayarak seslendi:

"Hadi gel evladım! Dörtnala koşuma sen de katıl! Ciğerlerine biraz deniz havası girsin! Vücudunu hizaya sok! Yağlarını at!"

Yalnızca bıyıkları bile onun Binbaşı Griffiths olduğunu anlamama yetmişti. Binbaşı daha dün akşam bana, akşam yemeğinde, nasıl otuz altı yılını Hindistan'da geçirdiğini ve her zamanki gibi memlekette geçirdiği izninden sonra tekrar Allahabat'a dönmekte olduğunu anlatmıştı.

Binbaşı hoplaya zıplaya yanımdan geçip giderken pek hevesle olmasam da gülümsedim ama başımı içeri çekmedim. Onu bir kez daha görmek istiyordum. Üstünde hiçbir şey olmadan, güverteyi çepeçevre tekrar, tekrar dörtnala dönmesinde hayranlık uyandırıcı bir şey vardı; harikulade bir masumiyet, utanma nedir bilmeyiş, neşeli ve dostça bir şey. Bir de kendime baktım: Genç ve kendinden emin olmadığı için rahatsız bir kişi, onu lomboz penceresinden gözetliyor ve yaptığı şeyi hiç mi hiç onaylamıyor. Ama bir yandan da onu kıskanıyordum. Onun bu bütünüyle "bana vız gelir" tavrını kıskanıyordum aslında ve benim de oraya çıkıp aynı şeyi yapmaya cesaretim olsa diye çılgınca bir istek duyuyordum. Ben de onun gibi olmak istiyordum. Ben de pijamalarımı bir kenara fırlatıp güvertede anadan doğma koşuşturabilmek ve bana rastlayan biri olursa canı cehenneme diyebilmek için can atıyordum. Ama kafamı kesseler bunu yapamazdım. Binbaşı'nın dönüp tekrar gelmesini bekledim.

Hah, gelmişti işte! Güvertenin ucunda görünmüştü,

kimseyi iplemeyen, dörtnala koşu tutturmuş gösterişli Binbaşı. Ben de o anda ona çok sıradan bir şey söyleyip, benim de "çeteye dahil olduğumu" ve onun çıplak olduğunu fark bile etmediğimi gösterecek bir şey söylemeye karar verdim.

Ama bir dakika!... Bu da neydi? Binbaşıyla beraber biri daha vardı!... Bu sefer, tabanları yağlamış, onunla birlikte koşan biri daha vardı! Bu adam da binbaşı kadar çırılçıplaktı! Bu gemide neler oluyordu? *Bütün* erkek yolcular şafak vakti kalkıp üstlerinde başlarında hiçbir şey olmadan koşarak çepeçevre güverteyi arşınlıyorlar mıydı? Yoksa bu, benim bilmediğim, imparatorluk kurucusu ve vücut geliştirici bir merasim miydi? Şu iki kişi şimdi yakına doğru geliyordu. Aman Allahım, ikincisi bir kadına benziyordu! *Gerçekten de* bir kadındı! Milo Venüs'ü kadar çıplak göğüslü, anadan doğma bir kadın. Ama benzeyiş işte orada bitiyordu çünkü bu beyaz tenli, kemikleri fırlamış kişi, Binbaşı Griffiths'in karısından başka birisi değildi. Lombozumun içinde donup kaldım. Gözlerim, dirseklerini bükmüş, başı dik bir şekilde, "Ne kadar hoş bir çift değil miyiz, ikimiz böyle; yanımdaki, kocam Binbaşı Griffiths de çok esaslı bir erkek değil mi?" dercesine, çıplak eşinin yanında büyük bir gururla dörtnala giden bu çırılçıplak, dişi bostan korkuluğuna takılmıştı.

"Hadi gelsene!" diye seslendi Binbaşı bana. "Benim küçük *memsahib* yapabiliyorsa sen de yapabilirsin! Güvertenin çevresinde elli tur, yalnızca altı buçuk kilometre tutuyor!"

"Hoş bir sabah," diye mırıldandım, onlar dörtnala yanımdan geçerken. "Güzel bir gün."

Birkaç saat sonra, kahvaltıda, Binbaşıyla küçük *memsahib*'inin karşısında oturmuş vaziyetteydim ve kısa bir süre önce bu *memsahib*'i üzerinde tek bir şey olmadan görmüş olmam bana soğuk terler döktürüyordu. Başımı kaldırmıyor, her ikisi de orada değilmiş gibi yapıyordum.

"A!" diye bağırdı Binbaşı aniden. "Bu sabah kafasını lombozdan çıkarmış olan delikanlı sen değil misin?"

"Kim, ben mi?" diye mırıldandım, burnumu mısır gevreğinin içinden çıkarmadan.

"Evet, sen!" diye bağırdı Binbaşı, muzaffer bir edayla. "Ben yüzleri hiç unutmam!"

"Ben... Ben yalnızca biraz hava alıyordum," diye ağzımın içinde geveledim.

"Pekâlâ da havadan fazla bazı gözlemler de yaptın!" diye bağırdı Binbaşı, sırıtarak. "*Memesahib*'i gözün alabildiğince dikizledin, bunu yaptın işte!"

Sekiz kişilik masamız birden suspus oldu ve bana doğru baktı. Yanaklarımın kavrulmaya başladığını hissettim.

"Seni suçlayamam," diye devam etti Binbaşı, karısına bariz bir şekilde göz kırparak. Kibar ve gururlu erkek görüntüsü verme sırası şimdi ona gelmişti. "Aslında sana hiç kabahat bulmuyorum. *Siz* ona kabahat bulur muydunuz?" diye sordu, masadaki diğerlerine hitap ederek. "Ne de olsa bir kere genç oluyor insan. Şairin dediği gibi," diyerek bir duraksadı ve korkunç karısına bir kere daha ayan beyan göz kırptı. "Güzel bir şey bir ömür mutluluk verir."[1]

"Aman, kes sesini Bonzo," dedi karısı, bu sözlere bayılarak.

"Bizim Allahabad'da ben her sabah," dedi Binbaşı, artık *bana* doğru bakarak, "kahvaltıdan önce yarım düzine *çukka*[2] mutlaka yaparım. Bunu gemide yapamıyorum, anlarsın ya. Onun için beden egzersizimi başka şekillerde yapmam lazım."

Ben orada öyle oturmuş, Binbaşının sözünü ettiği bu oyun acaba nasıl oynanıyor diye düşünüyordum. "Neden yapamıyorsunuz?" dedim, konuyu değiştirmek için bütün gücümü harcayarak.

---

[1] "Güzel bir şey bir ömür boyu mutluluk verir.": "A thing of beauty is a joy for ever." Ünlü İngiliz romantik şairi John Keats'in ünlü bir dizesi. (Ç.N.)

[2] *Çukka*: Polo karşılaşmasındaki altı bölümden her biri. (Ç.N.)

"Neyi neden yapamıyorum?" dedi Binbaşı.

"Bu sizin oyunu gemide oynayamıyorsunuz?"

Binbaşı da yulaf peltesini ağzında ha bire çiğneyenlerdendi. Solgun yeşil, cam gibi gözlerini bana dikip yavaş yavaş çiğnemeye devam etti.

"İnşallah bana, hayatında hiç polo oynamadığını söylemeye çalışmıyorsundur," dedi.

"Polo," dedim. "Aaa, tabii, doğru, polo. Okulda biz bisikletlere binip hokey sopalarıyla polo oynardık."

Binbaşının dik bakışları, ateş saçan ters bakışlara dönüştü ve çiğnemeyi kesti. Gözlerini dikip, bana öyle bir küçümseme ve dehşetle baktı ve yüzünün rengi öyle bir ateş kırmızısı rengini aldı ki inme inecek sandım.

O günden sonra Binbaşı da, karısı da benimle tüm ilişkiyi kesti. Yemek salonundaki masalarını değiştirdiler ve güvertede ne zaman karşılaşsak beni görmezden gelmeye başladılar. Büyük ve bağışlanamaz bir suç işlemiştim. Poloyla, İngiliz-Hint geleneğinin ve kraliyetin kutsal oyunuyla alay etmiştim ya da ettiğimi sanmışlardı. Ancak çok aşağılık bir adam bunu yapardı.

Bir de çoğunlukla benimle aynı yemek masasında oturan yaşlı Bayan Trefusis vardı. Bayan Trefusis ke-

mikten ve gri bir deriden ibaretti. Yürürken bedeni bumerang gibi ileri doğru bir kavis çiziyordu. Bana, Kenya'nın dağlık bir bölgesinde küçük bir kahve çiftliğine sahip olduğunu söyledi. Barones Blixen'i de çok yakından tanırmış. *Benim Afrikam* ile *Yedi Gotik Öykü*'yü okumuş ve çok beğenmiştim. Adını Isak Dinesen olarak değiştirmiş olan bu çok iyi yazar hakkında Bayan Trefusis'in söylediği her şeyi dinledim ve büyülendim.

"Biraz çatlaktı tabii," dedi Bayan Trefusis. "Oralarda yaşayan herkes gibi sonunda tamamen çatlak bir hale geldi."

"Siz çatlak değilsiniz," dedim.

"Yok canım, ben de çatlağım," dedi söylediğinden emin ve çok ciddi bir edayla. "Bu gemideki herkes kafasında bir huniyle gezecek kadar çatlak. *Sen* bunu fark etmiyorsun çünkü gençsin. Gençler gözlemci olmaz. Onlar yalnız kendilerine bakarlar."

"Geçen sabah, Binbaşı Griffiths'le karısını güvertede çırılçıplak koşarken gördüm," dedim.

"Sen buna çatlaklık mı diyorsun?" dedi Bayan Trefusis bir homurtuyla. "Bu söylediğin *normal*."

"*Bana* öyle gelmedi."

"Pek uzun süre geçmeden epeyce şok yaşayacaksın

genç adam, bu dediklerimi bir kenara yaz," dedi. "İnsanlar Afrika'da fazlaca uzun süre yaşayınca epeyce kaçırıyorlar. Sen de Afrika'ya gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Sen de kaçıracaksın, kesin olarak," dedi, "bizim gibi."

O sırada portakal yiyordu ve portakalı normal şekilde yemediği dikkatimi çekti. Bir kere, portakalı meyve tabağından, parmaklarıyla alacağı yerde, mızrak gibi çatalını saplayarak almıştı. Şimdi de portakalın etrafındaki kabukta, bıçağı ve çatalıyla, bir dizi muntazam yarıklar oluşturuyordu. Sonra, bıçağının ve çatalının uçlarını kullanarak, titiz bir çalışmayla, portakalın kabuğunu sekiz eşit parçada soydu ve meyvenin kendisini bütün güzelliğiyle çıplak bıraktı. Yine çatal ve bıçağını kullanarak sulu dilimleri ayırdı ve yavaş yavaş, tek tek çatalıyla yemeğe başladı.

"Portakalı hep böyle mi yersiniz?" diye sordum.

"Tabii."

"Neden böyle yediğinizi sorabilir miyim?"

"Yediğim hiçbir şeye parmaklarımla dokunmam," dedi.

"Aman Allahım, sahiden dokunmaz mısınız?"

"Hiç. Yirmi iki yaşımdan beri dokunmadım."

"Bunun bir sebebi var mı?" diye sordum.

"Tabii var. Parmaklar çok kirlidir."

"Ama ellerinizi yıkıyorsunuz."

"Ama *sterilize* etmiyorum," dedi Bayan Trefusis. "Sen de etmiyorsun. Üstü mikroplarla dolu. İğrenç, pis şeyler, parmaklar. Onlarla neler yaptığını bir düşün!"

Orada oturup parmaklarımla neler yaptığımı düşünmeye daldım.

"Bunu düşünmeye dayanamıyorsun, değil mi?" dedi Bayan Trefusis. "Parmaklar yalnızca araçtır. Onlar bedenin bahçıvanlık araçlarıdır, kürekleri ve belleridir. Her işin içine onları sokarsın."

"Yine de ölmeyip yaşıyoruz," dedim.

"Uzun yaşamazsın," dedi esrarengiz bir edayla.

Onu portakalını yerken, bir biri ardına küçücük çekirdekleri çatalıyla ayıklarken seyrettim. Çatalın da sterilize edilmemiş olduğunu söyleyebilirdim ama sesimi çıkarmadım.

"Ayak parmakları daha da beter," dedi aniden.

"Pardon, ne dediniz?"

"Her şeyden kötüsü ayak parmakları," dedi.

"Ayak parmaklarının nesi var?"

Bu tanıtım kopyası Can Çocuk okurları için özel olarak hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

YAŞ
13
14
15

ROALD DAHL
Çeviren: Lale Akalın

TEK BAŞINA

Küçük Adam Büyürken kaldığı yerden devam ediyor.

" Bu bölümde, ilk işim nedeniyle Doğu Afrika'ya gitmekteyim. Ama Afrika'da bile olsa hiçbir işin her anı büyüleyici olamayacağından elimden geldiğince seçici davrandım ve yalnızca unutulmaz saydığım olayları yazıya döktüm. Kitabın, İkinci Dünya Savaşı'nda İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri (İKHK) mensubu olarak uçtuğum süreyi kapsayan ikinci bölümünde, olayların kimini seçmek, kimini dışarıda bırakmak gerekmiyordu çünkü bu dönemin her anı, en azından benim için tam anlamıyla büyüleyiciydi."

Roald Dahl

ISBN 978-975-07-1342-2
9 789750 713422